

Září 2026

Zrušení 9. tříd: Krok k modernějšímu vzdělávání, nebo reforma bez jasného výsledku

Jan Rovenský

Shrnutí

Debata o zrušení 9. třídy stojí z velké části na chybném předpokladu, že odstranění devátého ročníku automaticky znamená kratší a levnější vzdělávání. Pokud zůstane zachována devítiletá povinná školní docházka, půjde především o přesun jednoho roku ze základních na střední školy. Historický vývoj českého školství navíc ukazuje, že počet ročníků základní školy a délka povinného vzdělávání nejsou totéž. Mezinárodní srovnání zároveň potvrzuje, že Česko patří spíše ke státům s kratší povinnou docházkou. Proto je namístě uvažovat nikoli pouze o zrušení 9. třídy, ale o komplexní reformě. Jednou z možností je model 8+4, tedy osm let základního vzdělávání a čtyři roky povinného vzdělávání na středních školách.

Hlavní body

- Zrušení 9. třídy není totéž jako zkrácení docházky: Pokud zůstane zachováno devět let povinného vzdělávání, devátý rok nezmizí, pouze se přesune na střední školu. Samotné opatření proto nepřinese deklarované miliardové úspory.
- ČR nemá dlouhou školní docházku: Devět let řadí Česko spíše mezi země s kratším povinným vzděláváním. Mezinárodní srovnání proto nepodporuje představu, že české děti tráví ve vzdělávacím systému neobvykle dlouhou dobu.
- Řešením je model 8+4: Místo prostého rušení 9. třídy lze diskutovat o osmi letech základní školy a čtyřech letech povinného středního vzdělávání. Děti by získaly větší prostor pro odbornou či všeobecnou specializaci, zároveň by však žádná vzdělávací cesta nekončila předčasně.

Úvod

Debata o budoucnosti 9. třídy se na první pohled může zdát jako jednoduchá otázka: potřebují české děti devět let základní školy, nebo by jim stačilo osm? Ve skutečnosti však jde o podstatně širší problém. Návrh na zrušení 9. ročníku totiž často směřuje dvě odlišné věci – strukturu základní školy a délku povinného vzdělávání. Právě tento předpoklad zásadně ovlivňuje argumentaci o úsporách, rychlejším vstupu mladých lidí na pracovní trh i údajné inspiraci zahraničními systémy.

Tato analýza proto nejprve zasazuje současnou debatu do politického a historického kontextu. Sleduje, jak se podoba devátého ročníku v českém školství v minulosti měnila, jaké argumenty hovoří pro jeho zrušení i proti němu a jak český systém vypadá ve srovnání s ostatními zeměmi OECD. Nakonec otevírá širší otázku, zda by cílem vzdělávací politiky skutečně mělo být povinné vzdělávání zkracovat, nebo zda je vzhledem k potřebám české ekonomiky a vysoké míře dokončení středního vzdělání na místě uvažovat opačným směrem.

Současná debata o zrušení 9. třídy

Během léta se znovu oživila diskuse o budoucnosti 9. třídy základní školy. Možnost jejího zrušení otevřel předseda Poslanecké sněmovny a lídr SPD Tomio Okamura. „Navrhují zrušit 9. třídu ZŠ, stejně jako je to v Německu, Polsku a Maďarsku. Tato změna přinese do státního rozpočtu podle ekonomů 50 miliard korun ročně bez prokazatelného snížení kvality vzdělání, úspory v rodinách a také umožní dřívější vstup na trh práce.“ (Okamura 2026).

Následně zrušení 9. třídy podpořil i premiér a předseda ANO Andrej Babiš. „Můj názor je, že by stačilo jen osm tříd. Je důležité načasování a že by končili dva ročníky najednou, tak uplatnění těch studentů. Máme nějakou analýzu, budeme to řešit. Studenti studují hrozně dlouho, i vysokou školu, já jsem studoval čtyři roky. Celkově studium trvá strašně dlouho.“ Argumentoval také tím, že „selským rozumem, ušetří stát, ušetří školy, ušetří rodiče“ s tím, že jde o jeho názor, nikoli hnutí či koalice (Hronová 2026).

Kritika návrhu přišla nejen od opozice – např. šéf TOP 09 a předseda sněmovního Výboru pro vědu, vzdělání, mládež a sport Matěj Ondřej Havel to označil za populistické plácnutí, poslankyně ODS Renáta Zajíčková to označila za nekoncepční (iRozhlas 2026a; Křovák 2026) –, ale i z řad vlády. Ministr školství za ANO Robert Plaga Okamurův výrok o 50miliardových úsporách jasně odmítl: „Rozhodně se věcné debatě o větší flexibilitě a zkrácení vysokoškolského studia, prodloužení předškolního vzdělávání či úpravám základního či středního školství se nebráním, ale na školství nelze nahlížet pouze optikou možných úspor. Ještě k tomu nereálných a i potenciálně velmi vzdálených. V popředí musí být především zájem dětí, tedy kvalitní vzdělání a tím i dlouhodobý přínos celé společnosti.“ (Plaga 2026).

Ministr po následném jednání s premiérem Babišem prohlásil, že debata o rušení 9. třídy je u ledu. „Myslím si, že závěr je, že to není na pořadu dne, protože jsme si vysvětlili, že to, co bylo deklarováno, že přinese okamžité úspory, je slepá ulička. Navíc nepravdivá informace. (...) [T]o, co tady vypadá jako letní bouře, že by se okamžitě rozhodlo o tom, že „všechno vylejt a všechno znova“ – tak můžu všechny uklidnit, i na základě jednání s premiérem, že tak to není,“ uvedl (iRozhlas 2026b).

Návrh na zrušení 9. tříd kritizovali také odborníci na vzdělávání z organizací EDUin, PAQ Research a IDEA při CERGE-EI. Podle jejich hodnocení by zkrácení základního vzdělávání nevedlo automaticky k úsporám ani ke zvýšení efektivity systému, ale mohlo by naopak zhoršit vzdělávací výsledky části žáků (ČTK 2026).

Jak šel čas s „devítkou“

Debata o 9. třídě není v českém školství nová. Devátý ročník byl v někdejší Československu zaveden, následně zrušen, znovu obnoven a později opět nahrazen osmiletou základní školou. Současný systém devítileté základní školy tak není historickou konstantou, ale výsledkem několika předchozích reforem.

První devítiletá povinná školní docházka byla zavedena školským zákonem č. 95/1948 Sb. v rámci koncepce jednotné školy. Základní vzdělávání bylo rozděleno na první a druhý stupeň a 9. ročník se stal součástí povinného vzdělávání. Cílem bylo vytvořit jednotnější vzdělávací systém a prodloužit všeobecné vzdělávání dětí bez ohledu na jejich sociální původ.

Již při reorganizaci školství v roce 1953 byla však devítiletá povinná školní docházka zrušena a povinné vzdělávání se tak zkrátilo na osm let. Za touto změnou stála mimo jiné snaha urychlit přípravu mladých lidí pro odborné vzdělávání a pracovní uplatnění. Dřívější přechod do odborného vzdělávání měl lépe odpovídat potřebám tehdejšího hospodářství.

Tento model se však dlouho neudržel. Školský zákon č. 186/1960 Sb. znovu zavedl devítiletou povinnou školní docházku a vznikla základní devítiletá škola. Ani obnovená devítiletá základní škola však nevydržela beze změny. V druhé polovině 70. let došlo k další zásadní reformě a základní škola byla znovu zkrácena na osm ročníků. Od roku 1978 tak žáci absolvovali osmiletou základní školu, ale povinná školní docházka byla současně prodloužena na deset let. Poslední dva roky tedy žáci zpravidla plnili již na střední škole, středním odborném učilišti nebo jiném typu školy.

Transformace školství po roce 1989 vedla mimo jiné k postupnému návratu devátého ročníku a k přehodnocení příliš časně diferenciaci žáků. Novela školského zákona č. 171/1990 Sb. proto zahájila postupné zavádění 9. ročníků. Přechod přitom nebyl okamžitý. V první fázi 9. třída často fungovala jako jakýsi přechodový ročník pro žáky, kteří po osmém ročníku nepokračovali na střední škole. Ti, kteří byli na střední školu přijati, mohli odejít již po osmé třídě. Proto si část generace, která navštěvovala základní školu na počátku 90. let, skutečně odnesla zkušenost pouze s osmi ročníky základní školy a následným pokračováním na střední škole.

Od poloviny 90. let se tak 9. ročník ZŠ stal standardní součástí české základní školy a postupně vznikl systém, který známe dnes. Devítiletá povinná školní docházka byla nastavena jako základní pravidlo, přičemž část žáků může přecházet na víceletá gymnázia již po pátém nebo sedmém ročníku. Povinnou školní docházku však musí i tito žáci nadále plnit v jiném typu školy.

Devátá třída a povinná školní docházka

V debatě o zrušení deváté třídy se od počátku směřují dvě odlišné věci: počet ročníků základní školy a délka povinné školní docházky. Právě v této záměně je jeden z hlavních problémů současné debaty.

Pokud by Česká republika zachovala současnou devítiletou povinnou školní docházku, ale základní školu zkrátila na osm ročníků, devátý rok by nezmizel. Žáci by jej pouze absolvovali na jiném typu školy – například na střední škole nebo odborném učilišti.

To je zásadní i pro argumentaci o údajných úsporách. Pokud má stát dál zajistit devět let povinného vzdělávání, nebude možné jednoduše „ušetřit“ náklady na jeden celý ročník žáků. Výdaje by se do značné míry pouze přesunuly mezi jednotlivými částmi vzdělávacího systému (iRozhlas 2026b).

Právě proto je třeba rozlišovat mezi dvěma možnými reformami. První možností je zrušit 9. třídu jako součást základní školy, ale zachovat devítiletou povinnou školní docházku. Druhou je skutečně zkrátit povinnou školní docházku z devíti na osm let. Každá z těchto variant má zcela jiné důsledky

pro financování, kapacity středních škol, věk žáků při přechodu na odborné vzdělávání i jejich další vzdělávací dráhu.

Každopádně argumenty pro osmiletou ZŠ nejsou zcela nové, stejně tak nejsou nové ani argumenty, které vedly k obnovení 9. ročníku.

Argumenty pro zrušení

Základním argumentem pro zrušení 9. ročníku je dřívější přechod žáků k odbornému a profesnímu vzdělávání. Právě tento princip stál také za historickými reformami, které v Československu zavedly osmiletou základní školu. Tento argument má určitou relevanci i dnes. Ne všichni žáci potřebují stejně dlouhé období všeobecného vzdělávání a část čtrnácti- či patnáctiletých skutečně již ví, zda chce směřovat například k technickému, zdravotnickému, ekonomickému nebo řemeslnému oboru. Pro tyto žáky může být další rok relativně obecného vzdělávání méně motivující než možnost začít dříve získávat praktické a profesně zaměřené kompetence. Delší společné vzdělávání totiž samo o sobě nezaručuje jeho vyšší kvalitu. Pokud je obsah 9. třídy z velké části zaměřen na přípravu k přijímacím zkouškám nebo opakování učiva, může být otázkou, zda by nebylo efektivnější část tohoto času využít jiným způsobem.

Dalším argumentem je rychlejší přechod mladých lidí k profesní přípravě a následně na trh práce. Pokud by se podařilo část všeobecného vzdělávání smysluplně integrovat do prvních ročníků středních odborných škol a učilišť, nemuselo by zrušení 9. třídy znamenat automatické snížení úrovně vzdělání. Mohlo by naopak vytvořit flexibilnější systém, v němž by žák získával všeobecné i odborné kompetence současně. Z dlouhodobého hlediska by dřívější dokončení odborné přípravy mohlo znamenat také dřívější vstup do zaměstnání a vyšší ekonomickou aktivitu mladých lidí. Úspora tedy nemusí spočívat pouze v okamžitém snížení výdajů na školství, ale také v potenciálních dlouhodobých ekonomických přínosech (Hronová 2026).

Zastánci změny by rovněž mohli namítnout, že odborné školy není nutné apriorně považovat za prostředí, které nedokáže poskytovat kvalitní všeobecné vzdělávání. Problémem nemusí být typ školy, ale její vzdělávací program, kvalita učitelů a schopnost propojit všeobecné a odborné předměty. Pokud by reforma byla provedena komplexně, mohlo by dojít k posílení všeobecné složky vzdělávání na středních odborných školách a učilištích. Zrušení 9. třídy by tak nemuselo znamenat méně vzdělávání, ale jeho jiné rozložení v rámci vzdělávací soustavy.

Argumenty proti rušení

Nejsilnější námitkou je, že pokud zůstane zachována devítiletá povinná školní docházka, zrušení 9. třídy samo o sobě nepřinese deklarované úspory. Jeden rok vzdělávání by nezmizel, ale pouze se přesunul ze základních škol na školy střední. To by znamenalo potřebu změnit jejich kapacity, personální zajištění, budovy, vzdělávací programy i financování. Podle ekonoma Daniela Münicha proto nelze očekávat jednoduchou úsporu v řádu desítek miliard korun (Münich 2026).

Münich zároveň upozorňuje na širší problém: budoucí pracovní trh bude vyžadovat spíše širší než užší soubor kompetencí. Roste význam kritického myšlení, digitální a mediální gramotnosti, matematiky, jazykových schopností a schopnosti adaptovat se na technologické změny. Rozvoj umělé inteligence tento trend ještě posiluje. V takové situaci může být předčasné zkracování společného všeobecného vzdělávání kontraproduktivní (Münich 2026).

Dalším problémem je věk žáků při rozhodování o budoucí vzdělávací dráze. Pokud by se přechod na střední školu posunul o rok dopředu, rozhodovali by čtrnáctiletí žáci o své budoucnosti ještě dříve

než dnes. Ne každý je v tomto věku dostatečně zralý k tomu, aby dokázal realisticky posoudit své schopnosti, zájmy a budoucí možnosti. Riziko je přitom vyšší u dětí, které nemají doma dostatečnou podporu při rozhodování.

Právě zde se objevuje také sociální rozměr celé reformy. Čím dříve musí dítě zvolit mezi gymnáziem, odbornou školou a učilištěm, tím větší význam může mít jeho rodinné zázemí. Informování a vzdělání rodiče mohou lépe vyhodnotit nabídku škol, zajistit přípravu na přijímací řízení nebo zaplatit doučování. Devátá třída může naopak fungovat jako dodatečný prostor pro dozrání a vyrovnání části těchto rozdílů (Hronová 2026).

Odborníci rovněž upozorňují, že samotné zrušení 9. třídy neřeší problém přijímacího řízení ani motivace žáků. Pokud je současný 9. ročník příliš zaměřen na přípravu k přijímacím zkouškám, řešením může být změna přijímacího systému, nikoli odstranění celého ročníku. V opačném případě by se problém pouze posunul do mladšího věku. Žáci by se na přijímací zkoušky připravovali o rok dříve a tlak na ně by mohl být ještě větší.

Zrušení 9. tříd by tak mohlo vést ke zhoršení vzdělávacích výsledků části žáků a případná reforma musí řešit celý systém, nikoli pouze odebrání jednoho ročníku. Zvláště problematická by byla situace v odborném vzdělávání, kde by bylo nutné rozhodnout, jakým způsobem převzít část všeobecného učiva, které dnes žáci absolvují na základní škole (ČTK 2026).

Srovnání se světem

Při posuzování návrhu na zrušení 9. třídy je užitečné podívat se za hranice České republiky. Mezinárodní srovnání ukazuje, že český systém není z hlediska délky povinného vzdělávání nijak výjimečný. Naopak patří mezi modely s relativně kratší dobou povinného vzdělávání. Současně však jednotlivé země kombinují délku povinného vzdělávání, strukturu základních a středních škol a věk, kdy dochází k diferenciaci žáků, velmi odlišně.

Podle údajů OECD činí standardní délka povinného vzdělávání v České republice devět let. Stejnou délku mají například Estonsko, Japonsko, Jižní Korea, Lotyšsko, Řecko, Slovinsko nebo Švédsko. V řadě dalších zemí OECD je však povinné vzdělávání delší. Deset let je standardem například v Dánsku, Francii, Irsku, Islandu, Kanadě, Litvě, Lucembursku, Maďarsku, Norsku, na Novém Zélandu, Slovensku, ve Španělsku nebo ve Švýcarsku. V některých zemích zahrnuje povinné vzdělávání dokonce jeden či více ročníků vyššího sekundárního vzdělávání. OECD uvádí, že přibližně ve třech pětinách sledovaných vzdělávacích systémů je alespoň jeden rok vyššího sekundárního vzdělávání součástí povinného prezenčního vzdělávání (OECD 2025; MŠMT 2025).

Zajímavý je v tomto ohledu i příklad Německa, kterým Tomio Okamura svůj návrh přímo odůvodňoval. Německý systém nelze jednoduše popsat jako model, v němž „není devátá třída“. Délka povinné školní docházky se mezi spolkovými zeměmi liší a v některých případech je delší než devět let. Stálá konference ministrů školství a kultury spolkových zemí uvádí například deset let plné školní docházky v Berlíně, Braniborsku, Brémách a Durynsku. V Severním Porýní-Vestfálsku trvá povinná školní docházka devět nebo deset let podle délky vzdělávacího programu. Německý příklad tedy ve skutečnosti ukazuje především na rozdílné uspořádání jednotlivých vzdělávacích drah, nikoli na jednoduchou výhodnost osmileté základní školy.

Ještě důležitější než samotný počet let je přitom intenzita vzdělávání. OECD uvádí, že čeští žáci absolvují v nižším sekundárním vzdělávání v průměru 865 hodin povinné výuky ročně, zatímco průměr zemí OECD činí 909 hodin. Česká republika tedy není zemí, kde by žáci v této fázi vzdělávání trávili mimořádné množství času povinnou výukou. Rozdíly mezi jednotlivými zeměmi jsou přitom značné

a ukazují, že samotný počet let povinného vzdělávání nevypovídá dostatečně o skutečném rozsahu vzdělávání (OECD 2025; MŠMT 2025).

Mezinárodní srovnání proto komplikuje jednoduchou představu, že české děti zůstávají ve škole příliš dlouho a že řešením je automaticky odebrání jednoho ročníku. Země OECD používají různé kombinace délky povinného vzdělávání, rozsahu výuky a okamžiku, kdy se žáci začínají dělit podle vzdělávacího zaměření. Některé systémy ponechávají delší společný základ, jiné umožňují dřívější specializaci, ale zároveň zachovávají povinnost pokračovat ve vzdělávání na středních školách.

Právě zde je současná debata „ztracena v předpokladu“. Devátý ročník není synonymem pro devítiletou povinnou školní docházku. Jeho odstranění může být součástí reformy vzdělávacího systému, ale samo o sobě žádnou takovou reformu nepředstavuje.

Proto je třeba další diskusi vést v širším rámci: má být povinné vzdělávání kratší, nebo naopak delší? Jaký má být jeho obsah? Kdy má dítě přecházet na odborné vzdělávání? Jak zajistit prostupnost mezi jednotlivými vzdělávacími cestami a jak zabránit tomu, aby se rozhodnutí učiněné ve čtrnácti letech stalo předčasnou a obtížně vratnou volbou? Teprve na tyto otázky lze navázat úvahu o případné změně počtu ročníků základní školy.

Více je někdy více

Debata o 9. třídě otevírá mnohem zásadnější otázku: neměla by Česká republika naopak přemýšlet spíše o prodloužení povinného vzdělávání než o jeho zkracování? Pokud je cílem státu zvýšit vzdělanost obyvatel, připravit mladé lidi na rychle se měnící pracovní trh a omezit předčasné odchody ze vzdělávání, není lepší děti ve škole udržet déle?

Velká revoluce by to nebyla. Česká republika už dnes patří mezi země s velmi vysokou úrovní dokončení středního vzdělání. Podle aktuálních údajů má v Česku přibližně 94 % lidí ve věkové kategorii 25–64 let středoškolské vzdělání oproti průměru 79 % zemí OECD (OECD 2026; Trading Economics 2026). Střední vzdělání je v Česku fakticky standardem, proč jej tedy rovnou neinstitutualizovat?

Pokud bychom však chtěli myšlenku zrušení 9. třídy využít jako příležitost k hlubší reformě, nabízí se podstatně ambicióznější model 8+4: osm let společného základního vzdělávání následovaných čtyřmi lety povinného vzdělávání na střední škole, ať už všeobecného, odborného nebo učebního charakteru. A došlo by i ke „zrušení“ 9. třídy.

Vyšší vzdělání obecně souvisí s vyšší zaměstnaností, produktivitou a výdělkem. OECD výslovně uvádí, že dokončené vyšší sekundární vzdělání má přímý vztah k postavení mladých lidí na trhu práce. V Česku byla v roce 2024 nezaměstnanost mladých dospělých bez vyššího sekundárního vzdělání 9,5 %, zatímco u těch, kteří tohoto vzdělání dosáhli, pouze 2,8 % (OECD 2025).

Model 8+4 by proto znamenal zásadní změnu filozofie českého školství. Nešlo by o prosté „odebrání“ deváté třídy, ale o přesun těžiště povinného vzdělávání ze základní školy na školu střední. Po osmi letech společného základu by následovaly čtyři roky povinného vzdělávání, během nichž by si žáci mohli volit mezi různými vzdělávacími cestami.

Povinnost by tedy nekončila v patnácti letech, ale pokračovala by až do dokončení středoškolské vzdělávací etapy. Žák se zájmem o řemeslo by mohl získávat praktické dovednosti. Jiný by pokračoval ve všeobecném vzdělávání a připravoval se na vysokou školu. Další by mohl kombinovat odbornou výuku s praxí u zaměstnavatele. Rozhodující by ale bylo, že žádná z těchto cest by ve čtrnácti či patnácti letech neznamenal konec povinného vzdělávání, což by ve výsledku bylo prospěšné pro celou společnost.

Tomio Okamura má pravdu v jedné věci: český vzdělávací systém potřebuje změnu. Z toho ale automaticky neplyne, že řešením je zrušení deváté třídy. Pokud má být cílem skutečná reforma, otázka nemá znít „osm, nebo devět tříd základní školy?“, ale „jak dlouho má trvat povinné vzdělávání a co má dětem během této doby nabídnout“.

Závěr

Debata o deváté třídě by proto neměla skončit u otázky, zda jeden ročník základní školy zachovat, nebo zrušit. To je příliš úzký pohled na problém. Pokud je skutečným cílem efektivnější vzdělávání, lepší příprava mladých lidí na pracovní trh a větší flexibilita vzdělávacích cest, je třeba změnit samotnou konstrukci systému.

Model 8+4 nabízí právě takovou možnost. Po osmi letech společného základního vzdělávání by žáci přešli na střední školy, kde by měli další čtyři roky povinného vzdělávání – všeobecného, odborného nebo prakticky zaměřeného. Nešlo by tedy o to děti ze školy dostat o rok dříve, ale umožnit jim o rok dříve vstoupit do vhodnější vzdělávací dráhy a současně zajistit, že vzdělávání bude pokračovat až do dospívání.

Taková reforma by zároveň odpovídala skutečnosti, že střední vzdělání je v Česku již fakticky standardem. Otázkou proto není pouze, zda 9. třídu potřebujeme. Mnohem zásadnější otázkou je, proč bychom její případné zrušení měli využít ke zkrácení vzdělávání, místo abychom ho využili k jeho restrukturalizaci a prodloužení povinnosti až na 12 let. Právě v tom spočívá rozdíl mezi prostým škrtem a reformou.

Zdroje

- ČTK. 2026. 14.8. „Experti: Zrušení 9. tříd ZŠ by přineslo zhoršení vzdělávacích výsledků žáků.“ České noviny. Dostupné na: <https://www.ceskenoviny.cz/zpravy/experti-zruseni-9-trid-zs-by-prineslo-zhorseni-vzdelavacich-vysledku-zaku/2861946>
- Hronová, K. 2026. 30.7. „Zrušení devátých tříd? Okamura a Babiš jsou pro, u Plagy i expertů však narazili.“ Deník. Dostupné na: <https://www.denik.cz/skolstvi-a-vzdelavani/zruseni-devatych-trid-okamura-a-babis-jsou-pro-u-plagy-i-expertu-vsak-narazili>
- iRozhlas. 2026a. 28.7. „Návrh na zrušení devátých tříd je populistické plácnutí. Školství trpí jinde, říká šéf TOP 09 Havel.“ iROZHLAS. Dostupné na: <https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/navrh-na-zruseni-devatych-trid-je-populisticke-placnuti-skolstvi-trpi-jinde-rika-2607280010-ar>
- iRozhlas. 2026b. 30.7. „Plaga: Zrušení devátých tříd není na stole. Návrh je nekonceptní, čísla líbivá, ale nepravdivá.“ iROZHLAS. Dostupné na: <https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/plaga-zruseni-devatych-trid-neni-na-stole-navrh-je-nekonceptni-cisla-libiva-ale-2607300010-jar>
- Křovák, J. 2026. 31.7. „Úspora 50 miliard za zrušení 9. tříd? Okamura vypustil hausnumero, není to na stole, říká Plaga.“ Echo24. Dostupné na: <https://www.echo24.cz/a/HHVpq/zpravy-domaci-uspورا-50-miliard-za-zruseni-9-trid-hausnumero-neni-to-na-stole-rika-plaga>
- MŠMT. 2025. „Education at a Glance 2025 – prezentace“. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR. Dostupné na: <https://msmt.gov.cz/file/65368/>
- Münich, D. 2026. 28.7. „Zrušit devátou třídu? Nebezpečná cesta k pochybným úsporám.“ Seznam Zprávy. Dostupné na: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/kampus-zrusit-devatou-tridu-nebezpecna-cesta-k-pochybnym-usporam-311913>
- OECD. 2025. „Education at a Glance 2025: OECD Indicators“. OECD Publishing. Dostupné na: https://www.oecd.org/en/publications/education-at-a-glance-2025_1c0d9c79-en.html
- OECD. 2026. „Czechia – OECD Better Life Index“. Dostupné na: <https://oecd-better-life-index.truth-and-beauty.net/countries/czechia/>
- Okamura, T. 2026. 15. 7. Facebook. Dostupné na: <https://www.facebook.com/tomio.cz/posts/navrhuji-zru%C5%A1it-9-t%C5%99%C3%ADdu-z%C5%A1-stein%C4%9B-jako-je-to-v-n%C4%9Bmecku-polsku-a-ma%C4%8Farsku-tato-zm/1607568970733531/>
- Plaga, R. 2026a. 15. 7. Facebook. Dostupné na: <https://www.facebook.com/100056832799865/posts/tomio-okamuranavrhuji-zru%C5%A1it-9-t%C5%99%C3%ADdu-z%C5%A1-stein%C4%9B-jako-je-to-v-n%C4%9Bmecku-polsku-a-ma%C4%8F/1556580576246354/>
- StatsGeo. 2026. „Compulsory Education Duration by Country“. Dostupné na: <https://statsgeo.com/compulsory-education-duration-by-country>
- Trading Economics. 2026. „Czech Republic – At least upper secondary educational attainment, age group 25–64“. Dostupné na: <https://tradingeconomics.com/czech-republic/at-least-upper-secondary-educational-attainment-age-group-25-64-eurostat-data.html>

Autor

JAN ROVENSKÝ

Analytik

Vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, obor anglistika a politologie, v roce 2008 získal doktorát z politické teorie na univerzitě LUISS Guido Carli v Římě. Patnáct let pracoval v deníku Právo, kde zprvu působil v zahraniční redakci. Od roku 2009 pracoval v politickém oddělení, od roku 2018 do ledna 2021 na pozici zástupce šéfredaktora. Od února 2021 je poradcem předsedy hnutí ANO v oblasti médií.

Vydavatel

INSTITUT PRO POLITIKU A SPOLEČNOST

Posláním Institutu je zkvalitňování českého politického a veřejného prostředí prostřednictvím profesionální a otevřené diskuse a vytvoření živé platformy, která pojmenovává zásadní problémy, vypracovává jejich analýzy a nabízí recepty pro jejich řešení formou spolupráce expertů a politiků, mezinárodních konferencí, seminářů, veřejných diskuzí, politických a společenských analýz dostupných celé české společnosti. Jsme přesvědčeni, že otevřená odborná diskuse a poznání podstaty a příčin jednotlivých problémů jsou nutným předpokladem jakéhokoli úspěšného řešení problémů současné společnosti.

Martinská 2, 110 00 Praha 1

+420 602 502 674

www.politikaspolecnost.cz

office@politikaspolecnost.cz